

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Filipa Dienstbiera a Štěpána Výborného v právní věci žalobce: **M. C.**, zastoupený Mgr. Rebekou Moťovskou Židuliakovou, advokátkou, sídlem Husovo náměstí 139, Ledec nad Sázavou, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2025, č. j. MSK 2409/2025, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 3. 2026, č. j. 61 A 10/2025-27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalovaného **s e z a m í t á**.
- II. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 6 135 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Rebečky Moťovské Židuliakové, advokátky.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobce byl rozhodnutím Magistrátu města Opavy ze dne 12. 12. 2024, č. j. MMOP 210081/2024, uznán vinným z přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), jehož se jako provozovatel vozidla dopustil tím, že v rozporu s § 10 odst. 3 téhož zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Protiprávní jednání *nezjištěného řidiče* spočívalo dle § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu v neoprávněném zastavení a stání na vyhrazeném parkovišti dne 9. 7. 2024 v době od 14:37 do 14:47 hodin

na náměstí S. 2286/10 v O., nerespektování dopravního značení IP 12 s dodatkovou tabulkou E13 (PO–PÁ 11–07 h s platným parkovacím oprávněním oblast 2) a dopravního značení V 10g. Za přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení.

[2] Odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaný zamítl rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný se ztotožnil se závěrem prvostupňového správního orgánu, že doznání obviněného řidiče (učiněné e-mailem se zaručeným elektronickým podpisem) nepostačovalo pro závěr o jeho odpovědnosti, neboť doznání nebylo učiněno osobně před správním orgánem (řidič se k nařízenému ústnímu jednání nedostavil). Na podporu uvedeného závěru žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2020, č. j. 3 As 79/2018-18.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ostravě, který podané žalobě vyhověl, v záhlaví označeným rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud poukázal na zjištěný skutkový stav, dle kterého se řidič označený žalobcem k jednání dobrovolně doznal a vinu ze spáchání přestupku nepopíral. Dle krajského soudu proto nebyly naplněny podmínky zákona o silničním provozu pro zahájení řízení se žalobcem jako provozovatelem vozidla a pro shledání jeho odpovědnosti za přestupek, která je ve vztahu k odpovědnosti řidiče odpovědností subsidiární. Krajský soud uvedl, že závěr správních orgánů, dle kterého může být doznání řidiče učiněno toliko osobně při ústním jednání před správním orgánem, je v rozporu s právní úpravou obsaženou v § 80 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Krajský soud měl za to, že vzhledem k náležitě zjištěnému skutkovému stavu nebyl dán důvod pro zastavení řízení se řidičem; dle krajského soudu nic nebránilo postihu obviněného řidiče.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[4] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítá, že krajský soud nesprávně posoudil otázku dostatečnosti doznání obviněného řidiče učiněného výlučně v písemné formě e-mailem se zaručeným elektronickým podpisem. Stěžovatel trval na tom, že doznání obviněného musí být učiněno osobně před správním orgánem tak, aby správní orgán mohl posoudit jeho věrohodnost, ztotožnit obviněného a aby byly dodrženy zásady přímosti a bezprostřednosti. V daném případě správní orgány byly dle stěžovatele oprávněny pochybovat o věrohodnosti písemného doznání, neboť obviněný řidič se navzdory řádnému předvolání k ústnímu jednání nedostavil. Stěžovatel opětovně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2020, č. j. 3 As 79/2018-18, a na analogii s trestním řízením, v němž je doznání obviněného považováno za dostatečný důkaz teprve tehdy, je-li učiněno při výpovědi obviněného před orgánem činným v trestním řízení.

[5] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti připomněl, že nařízení ústního jednání má v přestupkovém řízení fakultativní povahu. Zdůraznil, že v daném případě obviněný řidič učinil doznání v již zahájeném a vedeném přestupkovém řízení, a sice vlastním jménem, nikoli prostřednictvím zástupce. Tím se nyní posuzovaná věc odlišuje od procesní situace řešené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 30. 10. 2020, č. j. 3 As 79/2018-18, který se týkal doznání učiněného zástupcem jménem obviněného. Dle žalobce není zřejmé,

pokračování

jakou konkrétní okolnost bylo nutno zjišťovat při ústním jednání, trvání na osobní přítomnosti obviněného řidiče žalobce považoval za nadbytečné.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[7] V posuzované věci je mezi účastníky řízení spor o to, zda byly naplněny podmínky pro vedení přestupkového řízení se žalobcem jako provozovatelem vozidla a pro nastoupení odpovědnosti provozovatele za přestupek podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.

[8] Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se provozovatel vozidla dopustí přestupku tím, *že v rozporu s § 10 odst. 3 téhož zákona nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích*. Z odst. 5 a 6 téhož ustanovení plyne, že odpovědnost provozovatele vozidla za přestupek je vůči odpovědnosti řidiče koncipována jako subsidiární. Řízení o přestupku provozovatele vozidla tak lze zahájit teprve tehdy, pokud se nepodařilo přestupek prokázat řidiči, tj. pokud identita řidiče zůstala nezjištěna nebo pokud nebylo možno řízení s řidičem dokončit. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně zdůraznil primární odpovědnost řidiče vozidla a v této souvislosti vyslovil, že *„budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit“* (např. rozsudky ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, bod 18, ze dne 3. 5. 2017, č. j. 3 As 61/2016-44, ze dne 5. 11. 2021, č. j. 5 As 353/2020-26, bod 17, ze dne 7. 11. 2024, č. j. 4 As 19/2024-23, bod 13, nebo usnesení ze dne 13. 3. 2026, č. j. 4 As 193/2025-29).

[9] V posuzované věci žalobce na výzvu správního orgánu dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu řádně sdělil totožnost řidiče vozidla, s nímž správní orgán zahájil přestupkové řízení, a předvolal jej k ústnímu jednání na den 21. 8. 2024. Obviněný řidič se z účasti na ústním jednání dne 22. 7. 2024 předem omluvil a správnímu orgánu sdělil (e-mailem opatřeným zaručeným elektronickým podpisem), že přestupek spáchal, vozidlo řídil, parkoval osobně, nic proti obvinění nenamítá a uloženou pokutu je ochoten uhradit.

[10] Za daného skutkového stavu se tak Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že nebyly naplněny podmínky pro zahájení přestupkového řízení se žalobcem jako provozovatelem vozidla (po předchozím zastavení přestupkového řízení s obviněným řidičem).

[11] V projednávaném případě nenastala žádná ze situací předvídaných zákonem a judikaturou pro nastoupení objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla namísto subjektivní odpovědnosti řidiče. Odpovědnost provozovatele vozidla nastupuje až tehdy, nelze-li ani po učinění nezbytných kroků zjistit osobu řidiče a vést s ní řízení, zejména proto, že je např. nekontaktní, nebo se její pobyt nepodařilo zjistit ani po opakovaných pokusech o doručení, lustracích a součinnosti příslušných orgánů veřejné moci; dále např. proto, že existuje objektivní překážka doručování do ciziny a tím i objektivní nemožnost s označenou osobou procesně komunikovat (z aktuálních např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2026, č. j. 2 As 127/2025-50, a v něm citovaná judikatura), anebo se jedná o zjevně obstrukční označení osoby fiktivní nebo jinak nereálně označené, u níž sdělené údaje zjevně nemohou vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku,

případně osoby, o níž bylo zjištěno, že zemřela, nebo pro svůj zdravotní stav zjevně v době spáchání přestupku nemohla vozidlo řídit (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, ze dne 26. 8. 2016, č. j. 4 As 123/2016-24, ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 36/2016-29, nebo usnesení ze dne 13. 3. 2026, č. j. 4 As 193/2025-29, a v něm citovaná judikatura).

[12] V projednávaném případě byl řidič žalobcem náležitě označen. Poté, co mu bylo doručeno oznámení o zahájení přestupkového řízení, řidič kontaktoval správní orgán podáním se zaručeným elektronickým podpisem, v němž potvrdil, že vozidlo řídil, přestupek spáchal, proti obvinění nic nenamítá a je připraven uloženou pokutu uhradit. Za dané situace nic nenasvědčovalo tomu, že by se jednalo o osobu neznámou, nekontaktní či nedosažitelnou, a proto nic nebránilo, aby správní orgán pokračoval v řízení vedeném s tímto řidičem. K nastoupení subsidiární odpovědnosti žalobce jako provozovatele vozidla nebyly za shora popsanych skutkových okolností naplněny podmínky zákona o silničním provozu.

[13] Stěžovatel tak svým přístupem popřel „algoritmus“ aplikace § 125f a § 125h zákona o silničním provozu, podle něhož lze řízení s provozovatelem zahájit teprve tehdy, ukáže-li se po úplném vyčerpání zákonem předpokládaných kroků, že řízení s řidičem vést nelze, anebo mu skutek nelze prokázat; nikoli tehdy, je-li řidič znám a sám se k jednání hlásí a dozrává (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2026, č. j. 2 As 127/2025-50), jako tomu bylo v uvedené věci.

[14] Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem dospěl k závěru, že za shora popsanych skutkových okolností, kdy řidič vozidla byl žalobcem jednoznačně označen a zjištěn a jeho totožnost a dostupnost nebyla v přechozím řízení zpochybněna, nebyly naplněny podmínky zákona o silničním provozu pro zahájení a vedení přestupkového řízení se žalobcem jako provozovatelem vozidla a shledání jeho odpovědnosti za přestupek. Krajský soud tedy nepochybil tím, že napadeným rozsudkem zrušil rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. K potrestání žalobce jako provozovatele vozidla zjevně správní orgány přistoupily předčasně, aniž pro to byly splněny zákonné podmínky.

[15] Závěrem Nejvyšší správní soud podotýká, že pokud se krajský soud v napadeném rozsudku vyjadřoval rovněž k tomu, zda byl v řízení vedeném s řidičem náležitě zjištěn skutkový stav věci, zda bylo dle zákona o odpovědnosti za přestupky nutno provádět ústní jednání za přítomnosti řidiče (a zda k doznání řidiče může dojít pouze osobně při tomto ústním jednání), včetně závěru krajského soudu, že v daném případě postihu řidiče za přestupek nic nebránilo, jednalo se o úvahy, které zjevně krajskému soudu nepřislušeno činit a hodnotit v řízení, jehož předmětem je odpovědnost provozovatele vozidla. Avšak vzhledem k tomu, že krajský soud tyto úvahy vyjadřoval toliko jako podpůrnou argumentaci ve prospěch závěru, že v daném případě nebyly naplněny podmínky zákona pro vedení přestupkového řízení s provozovatelem vozidla a shledání jeho odpovědnosti za přestupek, nejedná se dle Nejvyššího správního soudu o pochybení, které by mělo vliv na zákonnost napadeného rozsudku, pro které by bylo nutno jej zrušit.

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[17] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný (stěžovatel) neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci, který byl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, Nejvyšší správní soud přiznal náhradu účelně vynaložených nákladů řízení.

[18] Zástupkyně učinila v řízení před Nejvyšším správním soudem jeden úkon právní služby, a sice vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], za který náleží odměna ve výši 4 620 Kč [§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a náhrada hotových výdajů ve výši 450 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Vzhledem k tomu, že zástupkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se přiznaná náhrada nákladů řízení o tuto daň. Celková výše náhrady nákladů řízení tak činí částku 6 135 Kč (po zaokrouhlení), kterou je žalovaný povinen žalobci zaplatit v přiměřené lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. srpna 2026

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu